

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/322/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220857
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4212220857.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Jarmily Pogranovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, zastúpená advokátom a konateľom Doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., proti odporkyňi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Nových Zámkoch č. k. 10C/366/2012-70 zo dňa 06. februára 2015, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ (žalobca) sa návrhom (žalobou) zo dňa 27.09.2012 domáhal, aby súd vydal rozhodnutie, ktorým by bola odporkyňa (žalovaná) zaviazaná zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 2695,85 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 539,17-Eur a náhradu trov konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoj návrh právne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. - v znení do 31.5.2010, do 31.5.2011, po 1.6.2011) a zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a skutkovo návrh odôvodnil tým, že exekučný súd - Okresný súd Komárno v exekučnom konaní vedenom na základe jeho návrhu na vykonanie exekúcie proti povinnému - G. J., registrovaný u súdneho exekútora pod sp. zn. EX 7838/2010 rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 15.02.2011, konanie začalo dňa 14.06.2010, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (s omeškaním viac ako 246 dní) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu- zásadu legality. Dôsledkom realizácie právomoci všeobecného súdu upravenej v § 40 ZoRK je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie

dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným, odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul- rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty v ustanovení § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla navrhovateľovi majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere, nemôže preto nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Ďalej si uplatňuje primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu mu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý je dôsledkom - nesústrednej činnosti súdu takej intenzity, ktorá mala za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa, za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Je nutné deklarovať porušenie jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, konkrétne princípu legality a princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo a princípu právnej istoty a nahradiť mu požadovanú nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením označených práv a princípov právneho štátu, keď medzitýmym rozsudkom žiadal určiť odporcu zodpovedným za škodu, nerozhodnutím o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní.

Odporkyňa navrhla návrh ako nedôvodný zamietnuť.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní návrh navrhovateľa zamietol a o trovách účastníkov rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie, najmä obsahom spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 9Er/461/2010 a citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 a 2 v znení účinnom do

1.1.2013, 17 ods. 1,2, § 19 ods.1) a citované ustanovenia Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. - § 41 ods. 2 písm. d/, v znení účinnom do 31.05.2011, § 44 ods. 1 a 2 v znení účinnom do a od 1.6.2010) a § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol dôvodne podaný. V konaní úspešnej odporokyni náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len OSP Zák. č. 99/1963Zb./ z dôvodu, že odporokyni žiadne trovy konania nevznikli.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal za preukázané z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 9Er/461/2010, že exekúcia začala dňa 14.06.2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súde dňa 15.07.2010. Exekučný súd uznesením zo dňa 25.01.2011 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V danej exekučnej veci bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol predčasne podaný dôvodiac tým, že mal za preukázané, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u odporcu, návrh na súd podal pred uplynutím 6 mesačnej lehoty od podania tejto žiadosti, pričom ku dňu rozhodnutia súdu prvého stupňa 6-mesačná zákonná lehota uplynula a odporca návrhu nevyhovel v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody. Uplatnený právny nárok v návrh nebol premlčaný dôvodiac tým, že exekúcia bola začatá 14.06.2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu dňa 15.07.2010, exekučný súd vydal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dňa 25.01.2011, ktoré uznesenie bolo doručené navrhovateľovi dňa 28.01.2011 a od 29.01.2011 začala plynúť trojročná premlčacia doba.

Súd prvého stupňa zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej, resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu, či je daný dôvod na náhradu škody a či nejaká škoda vznikla. Uviedol, že navrhovateľ si v konaní uplatňoval náhradu škody podľa § 9 Zák. č. 514/2003 Z.z. dôvodiac tým, že exekučný súd svojim postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej dobe, resp. bez zbytočných prieťahov. Súd mal za to, že exekučné konanie bolo vedené v čase účinnosti EP, podľa ktorého v zmysle výkladu § 44 ods.2 EP lehota 15 dní sa nevzťahovala na rozhodnutie exekučného súdu, ktorým je zamietnutie žiadosti exekútora o udelenie poverenia. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že postupom exekučného súdu preto nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu.

Súd prvého stupňa ďalej zdôraznil, že exekučný súd vo svojej činnosti na zákonom stanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. § 48 ods.2 ústavy SR, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom stanovených lehotách /I.ÚS 86/02/. Ďalej dôvodil tým, že exekučný súd si plnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 44 ods.2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnené skúmal, či predložený exekučný titul nie je v rozpore so zákonom a v danom prípade aj s ustanovením § 45 ods.1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní, keď exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a mal za to, že v danom prípade lehota 15 dní je extrémne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie, spôsobilosti exekučného titulu a či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy. Dospel k záveru, že v danej právnej veci s ohľadom na okolnosti danej veci nie sú prieťahy v konaní a preto postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu. Dospel potom k záveru, že nie je splnený prvý zákonný predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a to nesprávny úradný postup a preto sa s ostatnými zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nezaoberal. Znalecké posudky č. 1/2013 a č. 1/2014 predložené navrhovateľom v konaní ako listinný dôkaz potom vyhodnotil ako dôkazy bez väčšieho významu vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. V dôvodoch svojho odvolania súdu prvého stupňa vyčítal to, že prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné, že súd vôbec nevysvetlil svoj názor o tom, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a má aplikovať platné právo, že predložil dôkaz o vzniku škody a to znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na

navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom a že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť (v spise sa nenachádza).

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu navrhovateľa nevyjadřila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 214 ods. 2 a § 156 ods. 1 a 3 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1, prihliadajúc i na prípadné vady konania pred súdom prvého stupňa majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci - § 212 ods. 3) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdiť a súčasne v zmysle ustanovenia § 224 a § 142 ods. 1 OSP v odvolacom konaní úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznať z dôvodu, že jej v konaní žiadne nevznikli.

V danej právnej veci odvolacie dôvody navrhovateľa uvádzané v odvolaní nekorešponujú plne s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, navrhovateľ dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov a je zrejmé, že ide o formulárovo podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu tak aj procesnoprávnu oblasť a pri rozhodovaní je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolanie, keď podaním odvolania odvolateľ svojím dispozičným úkonom fakticky vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti súdu, preto sa odvolací súd pri posudzovaní danej veci zaoberal len námietkami navrhovateľa z odvolania a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či prípadne došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu, ktorého dôkazu sa navrhovateľ dovoľával, keď inak za odňatie možnosti konať pred súdom možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka, ktorý sa pojednávania nezúčastní z vlastného rozhodnutia, resp. z ospravedlniteľného dôvodu, čím si sám zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia. Z tohto pohľadu súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom.

Zákon č. 514/2003 Z. z. (nahradzujúci zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu) o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení neskorších predpisov nadobúdajúci účinnosť od 1.7.2004) je osobitným zákonom, ktorý v nadväznosti na Listinu základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb. - článok 36 ods. 3 a 4), Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb. - článok 6 ods. 1) a Ústavu Slovenskej republiky (č. 460/1992 Zb. - článok 46 ods. 3) upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci, keď na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť súčasne splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona.

Základnou podmienkou je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobom v zákone špecifikovaným, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou nevyhnutnou podmienkou je, aby medzi konaním vedúcim k vzniku škody a samotnou škodou bola daná priama príčinná súvislosť, pričom dôkazné bremeno na preukázanie splnenia zákonných podmienok znáša poškodený a v prípade ich preukázania sa štát svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Zákon rozlišuje dva základné okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9), keď je samostatne upravená zodpovednosť zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7) a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). Pojem „nesprávny úradný

postup orgánu verejnej moci" nie je zákonodarcom v ustanovení § 9 ods. 1 zákona výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Pri nedostatku zákonnej explicitnej definície vo všeobecnosti možno za takýto postup považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania, keď v zmysle zákona za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom orgánu verejnej moci priamo súvisiacim s výkonom právomoci orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik zodpovednosti škody, čo vyžaduje starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí pre objasnenie príčin, ktoré k určitému výsledku viedli, keď nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu (priamej) príčiny a následku.

Podstata sporu účastníkov spočívala v tom, či pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platila pätnásťdňová lehota, či postup exekučného súdu vykazoval znaky zbytočných prieťahov a či navrhovateľovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (účinného v čase začatia exekučného konania) mal odvolací súd za to, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd sa vzťahovala len na prípady vydania poverenia na vykonanie exekúcie, pri nezistení rozporu tak, ako to je uvedené v druhej vete tohto ustanovenia. Úmyslom zákonodarcu bolo zefektívniť exekučné konanie v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu, a preto z prejavu vôle normotvorcu obsiahnutom vo vetách 2 a 3 uvedeného ustanovenia rozlišoval prípady „ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia" (veta druhá) a prípad „ak súd zistí rozpor žiadosti" (veta tretia). Pokiaľ by mal zákonodarcu úmysel, aby pätnásťdňová lehota exekučného súdu sa vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietne, bol by to upravil explicitne uložením (exekučnému súdu) povinnosti rozhodnúť v oboch prípadoch v lehote 15 dní, bez toho, že by rozlišoval jednotlivé zistenia exekučného súdu. Vydanie poverenia je osobitná skrátaná forma rozhodnutia exekučného súdu, zamietnutie žiadosti je riadnym rozhodnutím exekučného súdu vyžadujúcim náležitú odôvodnenie zistených rozporov s dôsledkom pre nevydanie poverenia.

V danej právnej veci bolo preukázané, že exekučný súd v posudzovanej vyššie uvedenej exekučnej veci zamietol žiadosť o udelenie poverenia v čase tak, ako je vyššie uvedené, pričom ku dňu podania žiadosti exekútora o udelenie poverenia znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehotu jednoznačne vylučovalo pre prípady zamietnutia žiadosti. Keďže nebol splnený prvý zákonný predpoklad uplatneného právneho nároku a to nesprávny úradný postup pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, súd sa správne ďalej nezaoberal ďalšími dvomi zákonnými predpokladmi uplatneného právneho nároku a to vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy a priamou príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a samotnou škodou, resp. nemajetkovou ujmom.

Vychádzajúc z uvedeného potom súd prvého stupňa vecne správne následne posudzoval, či konanie exekučného súdu, nevykazovalo navrhovateľom tvrdené zbytočné prieťahy, resp. či jeho postup treba považovať za nesprávny úradný postup (práve) pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote. Pri rozhodovaní o tom, či vo veci došlo k prieťahom v konaní sa zohľadňujú tri kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitnosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania, 3. spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prieťahy" obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa aj v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02). Ustanovenie § 9 zákona treba na vec aplikovať v takom znení, v akom platil v čase namietaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, z čoho potom vyplýva, že postup exekučného súdu bolo nevyhnutné posúdiť aj z hľadiska „zbytočných prieťahov" a to súdom samostatne. Posúdenie zbytočných prieťahov nie je (ale) možné bez

prihliadania na všetky okolnosti veci, teda nemožno neprihliadať na tisícky obdobných vecí (podávaných navrhovateľom na postup exekučného súdu) i vzhľadom k jeho možnostiam.

Rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vydané v čase vyššie uvedenom nemožno hodnotiť ako zbytočné prieťahy (so stavom právnej neistoty navrhovateľa a s dôsledkom vzniku škody), s prihliadnutím na všetky vyššie okolnosti veci a nemožno neprihliadnuť na tisícky obdobných vecí /podávaných navrhovateľom na postup exekučnému súdu/ i vzhľadom k jeho možnostiam. Pokiaľ exekučný súd vydal rozhodnutie a zamietol žiadosť o udelenie poverenia v exekučnej veci v čase vyššie uvedenom, odvolací súd mal za to, že sa nejedná bez ďalšieho o také konanie exekučného súdu, ktoré by sa dalo bez ďalšieho kvalifikovať ako zbytočné prieťahy vedúce k navrhovateľom tvrdeným (nepreukázaným) následkom, s poukazom i na činnosť exekučného súdu, ktorá prechádzala vydaniu tohto rozhodnutia. Neboli splnené ani ďalšie dva predpoklady uplatneného právneho nároku a to vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a priama príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a samotnou škodou, resp. nemajetkovou ujmu, na preukázanie ktorých predpokladov zaťažuje dôkazné bremeno navrhovateľa. V danom prípade si navrhovateľ svoju dôkaznú povinnosť nespĺnil a nepreukázal splnenie týchto zákonných predpokladov.

Odvolaciemu súdu v danej veci neprislúcha preskúmať vecnú správnosť rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní a právne závery ohľadne rozhodcovských rozsudkov sú rozsiahlo riešené judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, od ktorých záverov sa ani odvolací súd nemá dôvod odkloniť.

Teda navrhovateľ nepreukázal, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, teda k naplneniu základného predpokladu pre prípadnú zodpovednosť odporcu, preto nebolo potrebné sa zaoberať škodou a príčinnou súvislosťou. Navyiac ak navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohol mu takýto nulitný rozhodcovský rozsudok privodiť prospech a ak mu nemohol privodiť majetkový prospech v exekúcii, potom mu nemohla vzniknúť ani prípadná škoda nemožnosťou realizácie exekúcie.

Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci vecne správne, keď návrh navrhovateľa plne zamietol. Odvolací súd tiež vychádzal z toho, že navrhovateľ podal návrh na predbežné prerokovanie svojich nárokov a že 6-mesačná lehota na ich prerokovanie v čase rozhodovania súdu už uplynula, uplatnený právny nárok nie je premlčaný, že je neprípustná všeobecná paušalizácia uplatňovaných nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, keď oba nároky je potrebné v konaní jednoznačne preukázať (nie je možné ich len predpokladať) v konaní vykonaným dokazovaním, že znalecký posudok slúži len na preskúmavanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania, že vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný (a nestačí, ak je iba sprostredkovaný, teda k zmenšeniu majetku by muselo prísť priamo a len týmto postupom), že navrhovateľ nevyprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce ním uvádzanú škodu a nemajetkovú ujmu a že vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nezistil.

Odvolací súd prijal toto rozhodnutie v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.